

Místo ovíněných moudrostí (*Pijte, rychle pijte*, říkával vždy jeden kolega, *už se těším na ty alkoholický intelektuální žvásty, ty jsou nejcennější!*) umíme jen nadávat a naříkat nad tím, jak jde náš podnik pomalu, ale jistě a nezadržitelně ke dnu...

„Kam bys chodil?“ divila se kolegyně, která se právě vrátila od kadeřnice s módním šedostříbrným melírem a které jako snad jediné z nás současný stav vyhovoval. „Vždyť je to tady boží, práce málo, vedení pořád v tahu, nikdo tě nekontroluje, ráno si můžeš přispat a domů jít dřív. Já tady rozhodně vydržím, dokud mi budou chodit prachy na účet.“

„Tak to tady asi dlouho nebudeš,“ usadil ji zásobovač. „Při tomhle způsobu vedení a s přísátou společností *Pijavice s. r. o.* přivedou naši manažeři tenhle podnik *zugrund*, neboli hezky česky na buben, do švestek, maximálně do Vánoc.“

Přemýšlela jsem o prozatímních bonusech našeho podniku podle spokojené kolegyně a o negativním, ale reálném hodnocení současného stavu podle otráveného kolegy a musela jsem se jednoznačně přiklonit k druhému názoru.

Přesto jsem ale neodolala nostalgickému vzpomínání, vždyť jsme toho tolik společně zažili.

Všechna ta naše MDŽ... Proč se dnes pořád mele, že to byl svátek mužů, kteří se prý opili, a my ženy že jsme byly doma? To tedy v našem podniku ani omylem. Už zmiňovaný odborový předák přišel hned na počátku svého působení s převratnou myšlenkou, že MDŽ musí být v týdnu, ve všední den, nejlépe pak ve čtvrtek. S důvodem tohoto netradičního data se netajil:

„Mějte rozum, lidi, po tahu se nejlíp vzpamatujeme v pátek tady, v práci, a nevyhubíme si víkend!“

Po počátečním nepochopení jsme mu museli dát za pravdu. Ať už jsme byli „baráčníci“ jako on a potřebovali jsme být v sobotu svěží, abychom mohli makat kolem domu a na zahradě, nebo „paneláčníci“, kteří v pátek vyráží na chalupy a musí tam být nutně fit na páteční posezení, zpěvy u ohně a možná také na nějakou práci, to dá rozum.

